

O životě prvních křesťanů – co to pro nás znamená dnes?

Obsah

- 1 Proč píšeme o prvních křesťanech
- 2 „Opustili všechno a šli za ním.“ — Čas učedníků s Ježíšem
- 3 „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“ — Od Golgoty k letnicím
- 4 „Co máme dělat, bratři?“ — Vznik a život společenství
- 5 „Všechno měli společné“ — Společenství majetku
 - 5.1 K otázce desátků
- 6 Ovce mezi vlky
- 7 Co to znamená pro nás?

📌 1 Proč píšeme o prvních křesťanech

Když píšeme o prvních křesťanech, nejde nám jen o popis jejich životního stylu a postojů. Tento článek má být spíše pozváním zamyslet se, proč první křesťané žili, tak jak žili.

Dnes je často zastáván názor, že v současných podmínkách se nedá žít, jak žili křesťané tehdy nebo že lidé v rané církvi sdíleli své životy tak intenzivně jen kvůli počátečnímu nadšení. Rádi bychom ukázali, že život prvních křesťanů byl pokračováním toho, co Ježíšovi učedníci viděli v životě svého Pána. Pochopili, že každodenní oddanost Ježíše je vzorem pro každou pravou službu Bohu a že následovat ho znamená být připraven nasadit život pro Boha, pro bratry a pro růst Božího království. Co následování Ježíše znamenalo tehdy, nemůže dnes být jinak.

Dnešní „nedělní křesťanství“ nebo „křesťanství“ jako pouhá kulturní záležitost nejsou důsledkem pozměněných společenských podmínek. Jsou spíše projevem skutečnosti, že lidé sice nějak chtějí být spaseni, ale nejsou připraveni jít úzkou cestou následování Ježíše. I v době Ježíše žili lidé s podobným postojem, které Ježíš varoval:

Proč mne oslovujete ‚Pane, Pane‘, a nečiníte, co říkám? Každý, kdo ke mně přichází a slyší má slova a činí je — ukáži vám, komu je podobný. Je podoben člověku stavějícímu dům, který kopal do hloubky a položil základy na skále. Nastala povodeň, na ten dům se přivalila řeka, ale nemohla jím otrást, protože byl dobře postaven. Kdo však uslyšel a neučinil tak, je podoben člověku, který postavil dům na zemi bez základů. Když se na něj přivalila řeka, ihned se zřítíl; a zhroucení toho domu bylo veliké. (Lukáš 6,46-49)

2 „Opustili všechno a šli za ním.“ — Čas učedníků s Ježíšem

Předtím, než Ježíš veřejně vystoupil, Jan Křtitel začal křtít a volal své současníky z židovského národa k pokání, aby je připravil na příchod Mesiáše. Jan byl ve středu zájmu pro mnohé Židy, především pro ty, kteří měli pevnou naději, že Bůh s příchodem příslibeného Spasitele už nebude dlouho čekat. Mezi nimi se našli i

tací, kteří se později měli stát Ježíšovými nejbližšími důvěrníky.

Jan Křtitel od Ježíšova křtu dosvědčoval, že Ježíš je Božím Služebníkem, který spasí Izrael. Ty, kteří za ním přicházeli, odkazoval na Ježíše, a tak se centrum pozornosti přeneslo z Jana na Ježíše.

Z množství lidí, kteří přicházeli, aby Ježíše poslouchali a kteří ho čas od času doprovázeli, si Ježíš vyvolil dvanáct mužů, kteří s ním měli chodit stále. (Lukáš 6:12-16) Těmto apoštolům vysvětloval mnohé věci zvlášť. Oni ho poznali nejlépe, byli jím vyučováni a formováni, aby později mohli nést hlavní zodpovědnost za budování nového Božího lidu — církve.

Když se jednou někdo Ježíše zeptal, které je první přikázání ze všech, odpověděl takto: Ježíš odpověděl: „První je: ‚Slyš, Izraeli, Pán, náš Bůh, Pán jediný jest‘ a ‚budeš milovat Pána, svého Boha, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly‘. Druhé je toto: ‚Budeš milovat svého bližního jako sebe samého.‘ Není jiné přikázání větší než tato.“ (Marek 12:29-31)

Během poslední noci dal Ježíš svým učedníkům nové přikázání, aby se milovali, jak je on miloval. (Jan 13:34-35) Tímto jim předložil před oči svůj vlastní život jako příklad pro naplnění nejvyššího přikázání. V této chvíli učedníci ještě nechápali rozsah této lásky, protože nejsilnějším důkazem jeho lásky měl později být krok k nespravedlivé, kruté smrti na kříži. Avšak skrze denní společenství s ním už mnohé věci chápali:

- Během chození s ním zažívali nejistotu a nestálost životních podmínek a z jeho příkladu se mohli učit bezpodmínečně hlubokou důvěru k Bohu, že se postará o všechny jejich potřeby.
- Viděli jeho život modlitby, jeho hluboké spojení s Otcem, ze kterého čerpal sílu pro všechno veřejné vystupování. Takto mohl odolat každému pokušení přijímat uznání a slávu od lidí a byl naplněn a veden naprostou odevzdaností Bohu. (Jan 5:30-46) Na učedníky to muselo udělat dojem, protože ho prosili, aby je naučil modlit se. (Lukáš 11:1)
- Určitě si všimli jeho soucitné nestranné náklonnosti k slabým a opovrženým, k těm, kteří byli zapleteni v hříších a toho, jak jim ukazoval východisko. (Lukáš 5:30-32)
- Neúnavně se denně věnoval své veřejné službě lidem, kteří byli „jako ovce bez pastýře“. Jeho „pastýřská“ láska byla tak velká, že dal stranou své vlastní potřeby, aby nakrmil duchovně hladovějící. Píše se, že někdy přišli tak mnozí, že nebyl čas ani se najíst. (Marek 6:31 n.)
- Apoštolové také znali jeho neohroženou přímou v konfrontaci se sebespravedlivými farizeji. Ježíš věděl, že pouze odhalení jejich pokrytectví je může ochránit před věčným zavržením.
- Učil své učedníky milovat dokonce i nepřátele — nereagovat na nepřátelské postoje nenávistí nebo hněvem, ale skrze pokorné a láskyplné chování druhé zahanbit. (Lukáš 6:27-35)
- Nakonec učedníci také zažili, jak nekompromisně stál za hlásanou pravdou. Spíše si zvolil smrt, než aby něco odvolal nebo před svými nepřáteli utekl, a tím učinil sebe a své poselství nedůvěryhodným. Věděl, že na tom závisí spása lidí. „Dobrý pastýř položí svůj život za ovce.“ (Jan 10:11)
- Ve všem viděli jeho nezištný postoj: připravenost dávat a sloužit bez očekávání odměny nebo díky od lidí. (Lukáš 6:27-35)

3 „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“ — Od Golgoty k letnicím

Přestože Ježíš své učedníky připravoval na to, že zemře a vstane z mrtvých, (Matouš 16:21) byla pro ně skutečnost jeho smrti neštěstím, které, jak se zdálo, pohřbilo veškerou naději. V třetí den se s nimi setkal jako vzkříšený. Několik následujících týdnů se vzkříšeným Ježíšem pro ně znovu bylo časem intenzivního formování jejich smýšlení. Učili se vidět vše v novém světle. Nyní se jim stalo zřejmým, že Mesiáš není tím, kdo zřídí pozemskou říši pokoje a vyhubí všechny bezbožníky. Boží království mělo mezi plevellem tohoto

světa přinést své dobré ovoce. Učedníci měli s Ježíšovým poselstvím jít až do končin země a všude hlásat milost Boha, který se z lásky k lidem stal člověkem. V Ježíši přišel na svět sám Bůh. Svou odevzdaností chtěl přivést lidi k lítosti nad jejich vzdorovitostí a lhostejností vůči milujícímu Stvořiteli a pomoci jim k životu v lásce k Bohu a bližním. To je cesta spásy a od nynějška jí měli učedníci věnovat svůj život.

O letnicích přijali Ducha svatého. To byl rozhodující podnět k tomu, aby šli a zvěštovali. Boží Duch v nich překonal všechn strach a dal jim slova, která zasáhla druhé do srdce. Nemálo Židů, kteří byli o letnicích v Jeruzalémě, uvěřilo svědectví učedníků o zmrtvýchvstání Ježíše a o tom, že on je Mesiáš seslaný od Boha. Tímto začala vlastní historie církve.

4 „Co máme dělat, bratři?“ – Vznik a život společenství

Ve Skutcích apoštolů 2:32-47 najdeme následující text. Obsahuje poslední část kázání Petra, kterou přednesl po letniční události (Skutky 2:1-13) před Židy v Jeruzalémě a reakci těch, kteří uvěřili:

Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni jsme toho svědky. Když byl tedy vyvýšen pravíci Boží a přijal od Otce zaslíbeného Ducha Svatého, vylil to, co vy nyní vidíte i slyšíte. Neboť David nevystoupil na nebesa, ale sám říká: ‚Řekl Pán mému Pánu: Sed’ po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou.‘ Ať tedy všechn dům Izraele s jistotou ví, že Bůh učinil toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali, i Pánem i Mesiášem.“ Když to uslyšeli, byli hluboce zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: „**Co máme dělat, muži bratři?**“ Petr jim řekl: „**Učiňte pokání a každý z vás ať se dá pokřtít na základě jména Ježíše Mesiáše na odpuštění svých hříchů, a přijmete dar Ducha Svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem, kteří jsou daleko a které si povolá Pán, náš Bůh.**“ A ještě mnoha jinými slovy to dosvědčil a vyzýval je: „**Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!**“ Ti, kteří radostně přijali jeho slovo, byli pokřtěni a toho dne bylo přidáno asi tři tisíce duší. Vytrvale zůstávali v učení apoštolů a ve společenství, v lámání chleba a modlitbách. Každé duše se zmocňoval strach; skrze apoštoly se v Jeruzalémě dalo mnoho divů a znamení a na všech byl veliký strach. Všichni věřící byli pospolu a měli všechno společné. Prodávali svá zboží a majetky a dělili je mezi všechny, jak kdo potřeboval. Denně zůstávali jednomyslně v chrámě, po domech lámali chléb a přijímali pokrm s veselím a prostotou srdce. Chválili Boha a byli oblíbeni u všeho lidu. A Pán k jejich společenství denně přidával ty, kteří byli zachraňováni.

Stejně jako Ježíš (Marek 1:14) i Petr volal lidi k pokání hned při první příležitosti. Odvrácení se od starého, hříchem ovládaného života bylo předpokladem pro nový život Božího dítěte. Kdo chtěl patřit Bohu, musel se svými hříchy, které ho od Boha a druhých oddělovaly, přijít na světlo.

A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji zvěstujeme: Bůh je světlo a není v něm žádná tma. Řekneme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme v temnotě, lžeme a nečiníme pravdu. Jestliže však chodíme v tom světle, jako on je v tom světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu. (1. Janův list 1:5-7)

Člověk se může svatému Bohu přiblížit pouze s upřímným srdcem. Když někdo před Bohem své hříchy

odkryje, Bůh je může „přikrýt“. (Viz Žalm 32:1.5) Může mu odpustit a učinit ho novým člověkem, který se nechává vést Božím Duchem. Boží Duch vede člověka k lásce. Ježíšovi učedníci se od svého Pána naučili, že láska znamená odevzdanost celého života. Právě tato skutečnost formovala život věřících v rané církvi. Láska, kterou Bůh každému svému dítěti vloží (Římanům 5:5) do srdce, je vybízí, aby už nežili pro sebe. Pavel o tom napsal:

Neboť Kristova láska nás váže, když jsme usoudili toto: Protože jeden zemřel za všechny, tedy všichni zemřeli. A on zemřel za všechny, aby ti, kteří žijí, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel a vstal z mrtvých. (2. Korintským 5:14-15)

Protože první křesťané, tak jako Ježíš, nechtěli žít sami pro sebe, osvobodili se ode všeho, co jim mohlo bránit v lásce: nesprávných vztahů, vlastních plánů, nadbytečných statků ... (Lukáš 14:33) Byli připraveni odpoutat se ode všech a ode všeho, co bránilo jejich službě Bohu a lidem, aby byli spaseni. Od Ježíše věděli, že to jinak není možné a také, že je s tím spojeno zaslíbení:

Petr mu začal říkat: „Hle, my jsme opustili všechno a následujeme tě.“ Ježíš říkal: „Amen, pravím vám, není nikdo, kdo opustil dům nebo bratry nebo sestry nebo matku nebo otce nebo děti nebo pole kvůli mně a kvůli evangeliu, aby nyní v tomto období nedostal stokrát více domů, bratrů a sester, matek a dětí a polí s pronásledováními a v přicházejícím věku život věčný. (Marek 10:28-30)

Připravenost zapřít se (Lukáš 9:23) a vzdát se života podle vlastních představ je učinila svobodné pro věci Božího království. Každý den trávili čas v chrámu, kde mohli mluvit a svědčit mnohým ze svého lidu o Ježíši jako Mesiáši. Denně se po domech scházeli ke společenství. Při těchto malých setkáních nikdo nezůstal bez povšimnutí. Neexistovala žádná liturgie nebo programy, na kterých by se mohli účastnit „nezávazně“. Ve svých životech zakoušeli, jak se jeden druhému stali bratry, sestrami, rodiči a dětmi, i když si před tím byli zcela cizí nebo nepřátelští. Církev byla otevřena pro každého: pro bohaté i chudé, muže i ženy, Židy i Řeky, otroky i svobodné, mladé i staré. Jejich společný život stál na tom, co je apoštolové učili o Ježíšově životě, jeho přikázáních, Boží bytosti a vůli. Tak, jak Ježíš sloužil lidem, sloužili si i oni navzájem, povzbuzovali, napomínali, potěšovali a bratrsky se navzájem usměrňovali. Protože spolu trávili volný čas v duchovním společenství, znali skutečnou tvář jeden druhého a věděli, v čem druhý bratr nebo sestra potřebuje pomoc. Ve vztazích, které zůstávají povrchní a kontakty pouze letmé, když lidé druhým nechtějí otevřít svoje soukromí, skutečná láska nemůže být uvedena do života. Tehdejší křesťané sdíleli radost, utrpení, vyznávali si navzájem své slabosti a hříchy (Jakub 5:16) ;

(Skutky 19:18) a pomáhali si ve svých zápasech víry. Vše pramenilo z touhy žít svatý život, být si v tom oporou, a tak společně dosáhnout cíle víry: věčnou radost v Boží přítomnosti. V listu Židům 3:12-14 je vyjádřeno, jak důležité je denní bratrské povzbuzení pro spásu:

Hledte, bratři, aby snad v někom z vás nebylo zlé a nevěrné srdce, takže by odpadl od živého Boha, a proto se navzájem napomínejte každý den, dokud se říká Dnes, aby nikdo z vás nebyl zatvrzen klamem hříchu. Vždyť jsme se stali účastníky Krista, pokud ten původ jistoty zachováme pevný až do konce.

Láska, odevzdanost a jednomyslnost mezi křesťany zapůsobily na ostatní lidi. Stali se světlem, o kterém mluvil Ježíš. (Matouš 5:14-15) Přesto se nikdo neodvážil k nim připojit, pokud neměl stejnou touhu po svatém životě. (Skutky 5:12-14)

Společná víra v Ježíše jako Spasitele a v pravdu jeho slov je hluboce spojovala. To však také znamenalo, že tato sounáležitost byla narušena, když se někdo vydal svou vlastní cestou a už nechtěl nezištně milovat. Příklad Ananiáše a Safiry (Skutky 5:1-11) ukazuje, jaké špatné je, když křesťané přestanou být upřímní. Oba prodali pole, nebyli ale připraveni podělit se o všechny získané peníze, a tak apoštolům lhali. Byli by si mohli svůj majetek nechat, nemuseli své rozhodnutí ukrývat a o všem se mohlo mluvit s otevřeností a důvěrou.

V Božím společenství neupřímní lidé nemohou obstát. Tam, kde chybí upřímné hledání Boží vůle, potřebná důvěra pro společnou službu Bohu zahyne.

Tato událost nás přivádí k další charakteristice společného života prvních křesťanů — ke společenství majetku.

5 „Všechno měli společné“ — Společenství majetku

V pasáži z Marka 10:28–30 Ježíš zaslíbil učedníkům i domy a pole. Toto zaslíbení se vyplnilo v tom, že křesťané už nepovažovali svůj majetek za soukromé vlastnictví. Měli všechno společné a dělili se o majetek s bratry a sestrami ve víře. Nikdo jim to nepředepsal. Jak naložili se svým majetkem, záviselo na rozhodnutí podle jejich svědomí před Bohem. Společenství majetku bylo pro vnější svět znamením jejich hluboké svornosti, sounáležitosti a důvěry. Něco takového se ve světě nenajde. Stali se novými lidmi s nepomíjivým vlastnictvím, a proto více nelpěli na svém pozemském majetku a mohli ho svobodně použít pro Boží království. Nevkládali vše do jedné pokladny. Když někdo něco měl, dal to tam, kde se vyskytla potřeba. Nepíše se o tom pouze ve Skutcích 2, ale také v kapitole 4:32–37:

Všichni, kdo uvěřili, byli jednoho srdce a jedné duše a nikdo neříkal o ničem, co měl, že je to jeho vlastní, nýbrž měli všechno společné. A apoštolové vydávali s velikou mocí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše Krista a veliká milost byla na nich všech. Nikdo mezi nimi netrpěl nouzi, neboť ti, kdo byli vlastníky polností nebo domů, svá pole nebo domy prodávali a výtěžky z prodeje přinášeli a kladli k nohám apoštolů. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval. Také Josef, který byl apoštolů nazván Barnabáš, což v překladu znamená ‚syn potěšení‘, Levita, rodem z Kypru, měl pole, které prodal, peníze přinesl a položil k nohám apoštolů.

Tam, kde v dnešních církvích chybí bratrská láska, která je nahrazena náboženskými formami nebo návštěvami shromáždění, chybí i připravenost dělit se o majetek. Na tom nic nemění ani církevní daň, pro kterou chybí jakýkoliv biblický základ nebo desátek, odváděný obvykle ve svobodných církvích. V takových případech se dává pouze zlomek toho, co lidé považují za své vlastnictví. Nicméně teologové hledajzdánlivé argumenty pro to, že se společenství majetku dnes už nepraktikuje. Mnozí členové dnešních církví rádi přijímají takové argumenty, protože potřebují zastříti svůj egoismus i v oblasti svého materiálního vlastnictví. Říká se například, že tehdejší křesťané očekávali blízký příchod Krista, a proto byli ochotni vzdáti svých majetků. Někdy se také říká, že přestali pracovat, kvůli čemuž jeruzalémská církev zchudla. Prototyp musel Pavel později zorganizovat sbírku peněz, aby věřící v Jeruzalémě zachránil před hladomorem, který si sami zavinili.

V těchto „argumentech“ vidíme zlomyslné znetvoření lásky, kterou Bůh mezi křesťany působil. Kdo něco takového tvrdí, musí si být vědom toho, co apoštolům přičítá — že v otázce společenství majetku nebyli vedeni Duchem Božím a církev v Jeruzalémě zavedli do slepé uličky. Nepřímo se tím zpochybňuje i moudrost Ježíše, který si vyvolil právě tyto muže, aby vybudovali jeho církev. Ignoruje se při tom i potvrzení duchovní autority apoštolů od samého Boha tím, že skrze ně činil zázraky. Je smutné vidět, jak lidé a dokonce teologové raději podkopou autoritu apoštolů a zpochybní Boží působení namísto toho, aby zkoumali svůj život před Bohem, který vidí do srdce. Nyní bychom chtěli na jednotlivé argumenty reagovat:

Z Bible není možné odůvodnit názor, že první křesťané očekávali blízký příchod Ježíše. Ježíš je pověřil zvěstovat evangelium až na konec země. (Skutky 1:8) Jistě nepřemýšleli natolik nerealisticky, aby předpokládali, že pověření vyplní za několik málo let. V Janovi 21:18-19 čteme, že Ježíš předpověděl Petrovi, že až zestárne, zemře násilnou smrtí. To je jasným důkazem, že Petr neočekával druhý Ježíšův příchod během svého života na zemi. Samozřejmě, křesťané chtěli být připraveni na setkání s Ježíšem v každém čase a žili v jeho neustálém očekávání, ať by přišel kdykoliv. On sám je (a nás všechny) učil bdít, neboť Syn člověka přijde jako zloděj v noci. (Lukáš 12:35-40)

Pozemky, které prodávali, byly pravděpodobně takové, které již nepotřebovali, což mělo konkrétní pozadí. Mezi nábožnými Židy existovalo očekávání, že se Mesiáš zjeví v Jeruzalémě. Proto se předpokládá, že si Židé v Jeruzalémě a jeho okolí koupili pozemky, na kterých mohli být pohřbeni. Měli naději, že pro vzkříšení v poslední den, kdy přijde Mesiáš, budou přímo na místě. Když se stali křesťany a věděli, že Ježíš — Mesiáš, už přišel, byli to pravděpodobně právě tyto pozemky, které prodali ve prospěch potřebných. Avšak ve vlastních domech stále bydleli a setkávali se v nich, jak jsme četli v citátu ze Skutků 2.

Můžeme se také domnívat, že křesťané v Jeruzalémě nepřemýšleli ohledně práce jinak, než Pavel, který křesťany v Tesalonice přísně napomíná ohledně některých, kteří žili nespořádaný život:

Přikazujeme vám, bratři, ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, abyste se stranili každého bratra, který žije neukázněně, a ne podle toho, co jste od nás převzali. Vždyť sami víte, jak nás máte napodobovat, protože jsme mezi vámi nebyli neukázněni. Ani jsme u nikoho nejedli zadarmo chléb, ale dnem i nocí jsme s námahou a úsilím pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž. Ne že bychom k tomu neměli právo, ale takto jsme vám dali sami sebe za vzor, abyste nás napodobovali. Neboť když jsme u vás byli, přikazovali jsme vám toto: Jestliže někdo nechce pracovat, ať také nejí. Slyšíme totiž, že někteří mezi vámi žijí neukázněně, vůbec nepracují, ale zabývají se tím, do čeho jim nic není. Takovým přikazujeme a vyzýváme je v Pánu Ježíši Kristu, aby s tichostí pracovali a jedli vlastní chléb. (2. Tesalonickým 3:6-12)

Společenství majetku mezi křesťany samozřejmě neznamená žít zahálčivý život na úkor majetku ostatních. Každý má svou práci vydělávat na své živobytí a žít skromně, aby se mohl podělit s těmi, kteří mají nedostatek.

Sbírka na společenství v Palestině, o níž čteme v Novém zákoně, (např. v Římanům 15:25-27) v žádném případě neukazuje, že by společenství majetku nefungovalo. Naopak, je příkladem požehnání skrze společenství majetku ve velkém rozsahu. První sbírka, o které čteme, měla svou příčinu ve všeobecném hladomoru, o němž se píše ve Skutcích 11:27-30:

V těch dnech sestoupili z Jeruzaléma do Antiochie proroci. Jeden z nich, jménem Agabos, povstal a naznačil skrze Ducha, že nastane veliký hlad po celém světě; ten skutečně nastal za Klaudia. Proto si všichni učedníci určili, každý podle svých možností, co pošlou ku pomoci bratrům bydlícím v Judsku. Také to učinili a sbírku poslali starším prostřednictvím Barnabáše a Saula.

Hladomor jistě postihl různá území v Římské říši v odlišném rozsahu. Židé byli chudší, protože byli povinni platit různé daně a výdaje: desátky pro kněze a pro chrámovou bohoslužbu, chrámovou daň na stavební úpravy chrámu, daň císaři a clo celníkům. V této situaci bylo pro křesťany v lepší materiální situaci samozřejmostí podpořit své bratry v zchudlé Palestině, která byla nejvíce postižena. Tuto samozřejmou připravenost dělit se a pomáhat najdeme také u společenství, která v rámci třetí Pavlovy misijní cesty podpořila společenství v Judeji. Pavel v této souvislosti píše o Makedoncích v 2. Korintským 8:3-4:

Dosvědčuji, že dali podle své možnosti, ba i nad možnost; sami od sebe nás velmi naléhavě prosili o tu milost, aby se mohli účastnit na službě pro svaté.

Dále pokračuje povzbuzením Korintňanů následovně:

Neříkám to jako příkaz, nýbrž skrze horlivost druhých chci vyzkoušet také ryzost vaší lásky. Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: ačkoli byl bohatý, stal se kvůli vám chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli. Řeknu vám o tom své mínění. Je to užitečné pro vás, kteří jste tuto milost nejen začali již od loňska připravovat, ale sami jste ji i chtěli. Nyní ji také dokonějte, aby stejně tak, jako jste pohotově chtěli, jste to i dokonali z toho, co máte. Neboť je-li ochota dát přiměřená tomu, co člověk má, a ne tomu, co nemá, je vítaná. Neměla by jiným přinést úlevu a vám soužení, ale mělo by to být na základě vyrovnání. V nynější době váš přebytek pomůže jejich nedostatku, aby jejich

přebytek zase pomohl vašemu nedostatku, a tak aby nastalo vyrovnání, jak je napsáno: ‚Tomu, kdo nasbíral mnoho, nepřebylo, a ten, kdo nasbíral málo, neměl nedostatek.‘ (2. Korintským 8:8-15)

Sbírka samozřejmě neměla nikoho přivést do nouze, ale skrze sdílení měl každý dostat to, co k životu potřeboval. Tuto připravenost dělit se odůvodňuje Pavel postojem Ježíše, který se stal „chudým“, aby druhý učinil „bohatými“ a ne blízkým očekáváním jeho příchodu. Pavel vidí jejich odhodlanost jako důkaz pravosti jejich lásky. Křesťané totiž nemají milovat slovy, ale činy a pravdou:

Podle toho jsme poznali lásku, že on za nás položil svou duši. I my jsme povinni položit své duše za bratry. Má-li však někdo dostatek v tomto světě a vidí, že jeho bratr má nouzi, a zavře před ním své srdce, jak v něm může zůstat Boží láska? Dítky, nemilujme slovem ani jazykem, ale v skutku a v pravdě. (1. Janův list 3:16-18)

Další povzbuzení k připravenosti dělit se najdeme v Židům 13:16:

A nezapomínejte činit dobře a sdílet se, neboť takové oběti se Bohu líbí.

Také zde vidíme, že pohnutkou podělit se o vlastní majetek s potřebnými, nebylo očekávání blízkého příchodu Ježíše, ale touha přinášet oběti, ve kterých má Bůh zálibu.

⚓ 5.1 K otázce desátků

Rádi bychom se krátce věnovali otázce desátků. Jak jsme již řekli, tato praxe je rozšířena ve svobodných církvích a mnozí ji považují za biblickou. V Bibli můžeme opravdu najít zmínky o desátcích, ale ne jako křesťanskou praxi. Ve Starém zákoně bylo odvádění desátků určené pro umožnění služby levitů a kněží a na financování obětí. (Nehemiáš 10:37-38)

Podle Deuteronomia 14:28-29 byl navíc každý třetí rok desátek použit pro chudé z lidu. Avšak nikde v Novém zákoně nenajdeme zmínku o tom, že by křesťané mezi sebou něco podobného dělali. Namísto toho najdeme, že se dělili o vše. To odpovídá popisu ve Skutcích 4:32, že měli jedno srdce a jednu duši. Taková hluboká důvěra, která často chybí i v rodinách, nekončí, ani když jde o peníze. Důvěra byla možná, protože znali život jeden druhého. Znali upřímnost svých bratrů v hledání Boží vůle a mohli druhým svěřit i své peníze nebo jiný majetek, aby je použili tak, jak se Bohu líbí.

⚓ 6 Ovce mezi vlky

Počáteční úctu jeruzalémských obyvatel vůči křesťanům brzy následovalo naplnění toho, co Ježíš předpověděl:

Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky; budete tedy obezřetní jako hadi a prostí jako holubice. Mějte se na pozoru před lidmi, neboť vás budou vydávat soudům, budou vás bičovat ve svých synagogách, dokonce před vladaře a krále vás budou vodit kvůli mně, jim i pohanům na svědectví. A když vás vydají, nestarejte se, jak nebo co promluvit; neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte promluvit. Vždyť to nejste vy, kdo mluví, ale Duch vašeho Otce, jenž mluví ve vás. Vydá na smrt bratr bratra a otec dítě, povstanou děti proti rodičům a usmrtí je. A všichni vás budou nenávidět pro mé jméno. Kdo však vytrvá do konce, bude zachráněn.

(Matouš 10:16-22)

Židovští vůdci se od začátku pokoušeli zabránit rozšíření této nové „seky.“ (Skutky 24:5.14) Obávali se jejího vlivu na národ a o svou chválu před lidmi a nechtěli slyšet pravdu o svém životě.[1] A tak přikázali apoštolům, že nesmějí veřejně mluvit, dali je zbičovat a uvěznil je. (Skutky 5:17-23. 40-41) Ale „učedníci nepřestávali den co den učit v chrámě i po domech a zvěstovat Krista Ježíše“ (Skutky 5:42). Když Štěpán obvinil členy židovské velerady ze zavraždění spravedlivého Služebníka Božího a chtěl jim ukázat, jak velmi Bohu odporují, byl za to ukamenován. Tak se stal prvním, kdo následoval mučednickou smrt svého Pána. (Skutky 7) Také ze zpráv o Pavlovi víme, že kvůli šíření evangelia musel snášet pronásledování, často od Židů, ale také od pohanů. (2. Korintským 11:22-27)

Křesťané se nepřizpůsobovali duchu doby, podle kterého žili jejich spoluobčané. (Římanům 12:1-2) ; (1. Petrov list 4:1-5) Jako členové Boží rodiny (Efeským 2:19) se cítili zavázáni pravdě evangelia a pevně se jí drželi i přes odpor těch, kteří odmítli volání k obrácení. Svým životem chtěli ukázat, co je Boží vůlí pro všechny lidi. Pavel je povzbuzoval, aby svítili jako světla uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného. (Filipským 2:14-16) Takto viděli svět a věděli, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem. (Jakub 4:4) Jejich hodnoty a skutky byly zcela odlišné od lidí kolem nich, kteří chtěli žít podle sebe a svých žádostí. Lidé, pro něž život křesťanů nebyl žádným svědectvím o Božím působení a skrze jejichž hodnoty se cítili usvědčováni, násilně odmítli evangelium a ty, kteří ho hlásali. (2. Korintským 4:7-11)

Ještě ve 2. a 3. století byli ti, kteří se hlásili k víře v Ježíše, na okraji společnosti. Stranili se světských radovánek, ve kterých většina lidí nacházela potěšení. Neúčastnili se veřejných svátků, náboženských rituálů a vyzývali lidi, aby činili pokání ze svého hříšného života. Tak na sebe přivedli nepřátelství veřejnosti. Byly o nich rozšiřovány hrůzostrašné zvěsti a v časech státních pronásledování byli mnozí odsouzeni, aniž se dokázala jejich vina.

✞ 7 Co to znamená pro nás?

Způsob, jakým první křesťané žili, nebyl žádnou formou, kterou by si pro sebe stanovili. Sdíleli spolu svůj běžný den, své dary a schopnosti, radost, bolest, peníze a majetek, prostě vše co patří k životu. Chtěli si všemožně pomáhat zůstat v životě věrní Bohu. Jako Ježíšovi učedníci chtěli takto následovat jeho oddanost, jak to vyjádřil apoštol Jan:

Podle toho jsme poznali lásku, že on za nás položil svou duši. I my jsme povinni položit své duše za bratry. (1. Janův list 3:16)

Vzájemná láska, která je mezi sourozenci přirozená, byla výrazem jejich lásky k Bohu. Jan to píše jasně a jednoduše:

My milujeme, neboť on první miloval nás. Řekne-li někdo: ‚Miluji Boha,‘ a přitom nenávidí [2] svého bratra, je lhář. Vždyť kdo nemiluje svého bratra, kterého viděl, nemůže milovat Boha, kterého neviděl. A toto přikázání máme od něho, aby ten, kdo miluje Boha, miloval také svého bratra. (1. Janův list 4:19-21)

To platí stejně i dnes pro každého, který chce následovat Ježíše a být křesťanem. Je závažným sebeklamem, pokud si někdo myslí, že být křesťanem je o vztahu pouze mezi ním a Bohem spojeným s občasnou návštěvou setkání. Nevěstou Krista je církev a nikoli jen jednotlivý křesťan. (2. Korintským 4:7-11) Církev je také označena za jeho tělo a on je jeho hlavou, skrze kterou musí být spojeny všechny údy ve vzájemné službě Bohu. (1. Korintským 12:12 n.) Jak si Ježíš přál, aby vypadala církev, píšeme podrobněji v jiných

článcích na této stránce, např. pod názvem „Církev v době Nového zákona“.

V našem životě bychom chtěli následovat příklad prvních křesťanů v každém ohledu a zveme i Tebe, abychom to dělali společně. Rádi překonáváme i větší vzdálenosti, abychom se setkali s lidmi, kteří touží po upřímném následování Ježíše. Nejen z Ježíšových slov, (Lukáš 13:22-24) ale i z naší vlastní zkušenosti víme, že takových lidí není mnoho. V historii lidstva tomu bylo vždy podobně, protože většina nechtěla jít po Božích cestách.

Podobně jako první křesťané zažíváme i my odmítnutí a pomluvy. Protože někteří lidé sami nejsou připraveni podřídit svůj život Bohu a jeho slovu, označují naši lásku a poslušnost Bohu za zákonictví nebo přehnané. Rádi bychom pozvali každého, aby poznal náš život, nenechal se odradit předsudky, ale podle vlastní zodpovědnosti vůči pravdě si utvořil vlastní úsudek na základě Písma.

Naším společným životem bychom rádi svědčili o Boží moci, která mění životy a také bychom chtěli povzbudit lidi nebýt malověrní a nepochybovat, zda je i dnes možné tak žít. Vidíme, jak pozeňnaný, ale také potřebný je takový život pro růst ve skutečných ctnostech: v pokoře a nezištnosti, v sebezapření a odevzdanosti, v mírnosti a trpělivosti, v tom, vážit si druhého více než sebe, zřít se vlastní výhody a hledat to nejlepší pro bližního. Nezakoušíme pouze, jak nás k tomu všemu Ježíš uschopňuje, ale také skrze růst v těchto ctnostech hlouběji poznáváme a zakoušíme jeho odevzdanost a lásku k nám, což množí naši chválu a vděčnost jemu.

Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, se z Boha narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh na svět poslal svého Syna, toho jediného, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. Milování, jestliže Bůh takto miloval nás, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdo nikdy neviděl. Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. (1. list Janův 4:7-12)

Související témata

- [Co znamená být křesťanem?](#)
- [Církev v době Nového zákona](#)

E-mailová adresa

Zpráva

Odeslat

Poznámky:

1. Ježíš o tom mluvil v Janovi 8:37–47: Víím, že jste potomci Abrahamovi; ale chcete mě zabít, neboť pro mé slovo není u vás místa. Já mluvím o tom, co jsem viděl u Otce; a vy děláte, co jste slyšeli od vašeho otce.“
Odpověděli mu: „Náš otec je Abraham.“ Ježíš jim řekl: „Kdybyste byli děti Abrahamovy, jednali byste jako on. Já jsem vám mluvil pravdu, kterou jsem slyšel od Boha, a vy mě chcete zabít. Tak Abraham nejednal. Vy konáte skutky svého otce.“ Řekli mu: „Nenarodili jsme se ze smilstva, máme jednoho Otce, Boha.“ Ježíš jim řekl: „Kdyby Bůh byl váš Otec, milovali byste mě, neboť jsem od Boha vyšel a od něho přicházím. Nepřišel jsem sám od sebe, ale on mě poslal. Proč mou řeč nechápete? Proto, že nemůžete snést mé slovo. Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co on žádá. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži. Já mluvím pravdu, a proto mi nevěříte. Kdo z vás mě usvědčí z hříchu? Mluvím-li pravdu, proč mi nevěříte? Kdo je z Boha, slyší Boží řeč. Vy proto neslyšíte, že z Boha nejste.“
2. Podobně jak na jiných místech v Novém zákoně znamená také zde „nenávidět“ totéž jako „považovat něco/někoho za méně cenné“ nebo „postavit něco/někoho stranou“.

© 2021 www.krestane.info - Všechna práva vyhrazena.

Uvedená biblická místa jsou převzata z Bible :

Písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad © 1987 – 2009 .

Odkazy a obsah článků (v nezměněné formě s uvedením zdroje) mohou být šířeny pro nekomerční účely.

Publikování anebo šíření obsahu těchto webových stránek v jiné formě anebo pro jiný účel podléhá našemu souhlasu.

Webová stránka může obsahovat odkazy na internetové stránky třetí strany.

Jejich zveřejnění neznamena, že jejich obsah schvalujeme, přijímáme anebo s ním souhlasíme.